

Додето бях скъп за теб
Никой друг сияйно бялата ти шия
Не обгръщаше.
Тогава живях по - щастлив от персийския цар.

Додето изгаряше по мен както никога преди
И от Хлоя бях повече
Скъпо име бе Лидия.
Тогава живях по - известна и от Рея Силвия.

Сега ме владее тракийката Хлоя,
изкусна в нежните песни и опитна в цитрата
заради която не ме е страх да умра
ако съдбата пощади душата на останалата жива.

С взаимна страст ме изгаря
Калаис, син на Орнит от града Турин
заради когото мога два пъти да умра
Ако съдбата пощади младостта на останалия жив.

Ако някой се върне към старата любов
И разделените в меден хомот свърже,
Ако със златокосата Хлоя се простя
И на отхвърлената Лидия се отвори вратата?

Макар и онзи да е по – красив от звезда,
Ти по – лек от дървесна кора
И по – бурен от бурното Адриатическо море,
С теб бих обикнала живота, с теб бих обикнала смъртта.

Яница Кралева